

Het is diep in de nacht en het vriest in het park. De oude bomen hebben hun laatste bladeren verloren en lijken de hemel te smeken om iets wat ondoordringend is, maar voor vegetatie van levensbelang. Een groep *travesti*'s gaat de baan op. Beschut tussen de bomen hangen ze rond. Ze bewegen bijna alsof ze één organisme zijn, cellen van eenzelfde dier, of dieren in een roedel. Klanten rijden langs in hun auto, minderen vaart bij het zien van de groep en kiezen een meisje uit dat ze met een handgebaar bij zich roepen. De uitverkorene geeft gehoor aan hun roep. Elke nacht weer.

Het Sarmientopark ligt in het hart van de stad. Een grote groene long met een dierentuin en een pretpark. 's Nachts gaat het er ruig aan toe. De *travesti*'s wachten onder de bomen of voor de auto's, etaleren hun betoverende charme in het hol van de leeuw, voor het standbeeld van Dante, het klassieke beeld waaraan de laan haar naam dankt. Elke nacht

klimmen de travesti's uit die hel waar niemand over schrijft, en geven de wereld haar lente terug.

Onder hen ook een zwangere vrouw, de enige van de groep die als vrouw is geboren. De anderen hebben er alles aan gedaan om er een te zijn. In dit deel van het park, het domein van de travesti's, is zij de vreemde eend, die zwangere vrouw die altijd dezelfde grap uithaalt: plompverloren een van hen in haar kruis grijpen. Nu doet ze het weer en iedereen ligt in een deuk.

De kou houdt de stoet travesti's niet tegen. Heupflesjes met whisky gaan van hand tot hand, gevouwen papertjes met cocaïne van neus tot neus – sommige groot en natuurlijk, andere klein en geopereerd. Wat de natuur je niet geeft, kun je lenen van de hel. Daar in het park in het centrum van de stad hebben de travesti's hun betoverende uitstraling in bruikleen van de hel.

Tante Encarna neemt hartstochtelijk deel aan de heksensabbat. De coke maakt haar energiek. Ze waant zich onsterfelijk, ze waant zich onkwetsbaar als een oud stenen afgodsbeeld. Maar iets in de donkere, koude nacht trekt haar aandacht, lokt haar weg bij haar vriendinnen. Ergens in de dichte begroeiing is er iets wat haar roept. Terwijl onder luid gelach de whisky van gestifte lippen naar gestifte lippen gaat en de passerende auto's toeteren – op zoek naar een moment van geluk –, onderscheidt tante Encarna een ander geluid, voortgebracht door iemand die niet is zoals de rest van de personen die we hier zien.

Zonder op Encarna te letten, lopen de andere travesti's door. Tante is wat vergeetachtig de laatste tijd, ze vertelt

steeds opnieuw dezelfde oude verhalen. Voor recente dingen is in haar geheugen geen plaats. Op een bepaald punt in haar leven gekomen is geen enkele herinnering nog veilig. Ondertussen noteert ze alles in schriftjes en plakt ze briefjes op de koelkast om haar vergeetachtigheid de baas te blijven. Sommigen denken dat ze ze niet meer allemaal op een rijtje heeft, anderen menen dat ze te moe is om zich nog iets te herinneren. Tante Encarna heeft in haar leven veel klappen te verduren gehad, laarzen van politieagenten en klanten hebben tegen haar hoofd en tegen haar rug getrapt als tegen een voetbal. Haar nieren zijn zo beschadigd dat ze nu bloed plast. Dus maakt niemand zich zorgen wanneer ze ervandoor gaat, hen alleen laat, gehoor geeft aan de sirenenzang van haar lot.

Een beetje gedesoriënteerd loopt ze weg, op die martelende plastic pumps die met haar honderdachtenzeventig jaar aanvoelen als een spijkerbed. Ze wankelt over de droge grond en het welig tierende onkruid, steekt haastig de Avenida del Dante over naar een deel van het park met doornstruiken en hellingen, en een grot waar nichten elkaar kussen en troosten en die de 'berengrot' wordt genoemd. Een paar meter verderop is het Hospital Rawson, een ziekenhuis gespecialiseerd in infecties: ons tweede thuis.

Greppels, diepe kuilen, struiken met scherpe doornen, masturberende dronkenlappen. Terwijl tante Encarna in de bosjes verdwijnt, is de magie begonnen. Hoeren, geile stelletjes, jagers op anonieme snelle seks die in dit stukje bos voorhanden is, iedereen geeft en ontvangt genot in lukraak geparkeerde auto's, liggend in de bosjes of staand tegen de

bomen. Op dit uur van de nacht is het park een wellustige schoot, ontvanger van schaamteloze seks. Je weet niet wie er likt of streelt. Op dit uur van de nacht, op deze plek, is iedereen aan het neuken.

Maar tante Encarna jaagt op een geluid of een geur. Dat weet je nooit als ze achter iets aan gaat. Langzaam wordt duidelijk wat haar heeft geroepen, het blijkt een huilende baby te zijn. Met haar schoenen in de hand tast tante Encarna in het rond, wegzakkend in de onbarmhartige grond, om hem met eigen ogen te zien.

Enorme honger en enorme dorst. Dat klinkt door in het geblèr van de baby en is de reden van tante Encarna's bezorgdheid. Ze baant zich wanhopig een weg, nu ze weet dat ergens in het bos een kind in nood is. Bovendien is het winter en zo koud dat je tranen bevrozen.

Encarna komt uit bij de greppels waarin de prostituees zich verstoppen als ze de zwaailichten van de politie in het oog krijgen en ineens ziet ze hem. De baby is toegedekt met een paar stekelige takken. Hij huilt ontroostbaar, heel het park lijkt met hem mee te huilen. Tante Encarna krijgt het ineens benauwd, alle ellende van de wereld grijpt haar op dat moment bij de keel.

De baby is in een groot groen donsjack gewikkeld. Hij is net een papegaai met een kaal hoofd. Ze haalt haar handen open als ze hem uit zijn stekelige graf probeert te bevrijden, de schrammen beginnen te bloeden en maken vlekken op de mouwen van haar blouse. Ze lijkt wel een veearts, met haar handen in een merrie om er een veulen uit te trekken. Pijn voelt ze niet, ze slaat geen acht op de scherpe doorns. Ze blijft

takken opzijduwen en weet ten slotte het kind te bevrijden, dat brult in de nacht. Hij heeft zich helemaal ondergepoept, de stank is niet te harden.

Bloedend en kokhalzend klemt tante Encarna de baby tegen haar borst en roept zo hard als ze kan om haar vriendinnen. Haar gegil moet de brede laan overbruggen, het lijkt niet erg waarschijnlijk dat ze haar aan de andere kant horen.

Maar de travesti-teven van het Sarmientopark in Córdoba horen meer dan doorsnee mensen. Ze horen tante Encarna omdat ze haar angst kunnen ruiken. En ze staan meteen op scherp met kippenvel over hun hele lijf, hun haren rechtover-eind, hun kieuwen wijd open en hun klauwen gekromd.

‘Meiden! Kom gauw! Kom kijken wat ik gevonden heb!’ gilt ze.

Een jongetje van zo’n drie maanden oud, te vondeling gelegd in het park. Verborgen onder wat takken, overgeleverd aan de willekeur van de dood. En van de wilde honden en katten die daar rondlopen: overal ter wereld zijn kinderen een feestmaal.

De travesti’s van het park komen nieuwsgierig naderbij. Zoals ze op de vrouw met de baby in haar armen aflopen zien ze eruit als een stoet hongerige zombies. Een van hen slaat haar hand voor haar mond, een hand groot genoeg om de zon te bedekken. ‘Wat een schatje,’ roept een ander uit, ‘net een engeltje.’ Weer een ander draait zich abrupt om en zegt: ‘Ik wil hier niets mee te maken hebben, ik heb niets gezien.’

‘Daar gaan we weer,’ reageert een volgende, waarmee ze wil zeggen: op zo’n harige flikker hoef je niet te rekenen als het moeilijk wordt.

‘We moeten de politie bellen,’ zegt er een.

‘Nee!’ snauwt tante Encarna. ‘Geen sprake van! Je kunt een kind niet naar de politie brengen. Dat mag je een kind niet aandoen!’

‘Maar we kunnen hem toch niet houden?’ zegt een redelijk klinkende stem.

‘Het kind blijft bij mij. Hij gaat met ons mee naar huis.’

‘Maar hoe wil je hem dan meenemen? Hij zit onder het bloed en heeft zich helemaal ondergepoept.’

‘In mijn tas. Past prima.’

De travesti's lopen verrassend snel van het park naar het busstation. Ze zijn een stoet katten, door omstandigheden gehaast, met gebogen hoofd; de houding waarmee ze onzichtbaar zijn. Ze gaan naar het huis van tante Encarna, het meest nicherige pension van de wereld dat op momenten van diepe radeloosheid voor zovelen van ons een onderkomen, een schuilplaats, een toevluchtsoord is geweest. Daar gaan ze heen, omdat ze weten dat ze nergens veiliger zijn. Ze dragen het kind in een handtas.

Een van hen, de jongste, durft hardop uit te spreken wat ze in gedachten allemaal al hebben gezegd: ‘Het is te koud om in de bak te slapen.’

‘Wat zeg je?’ vraagt tante Encarna.

‘Niets, alleen dat het te koud is om in de bak te slapen. En helemaal voor het ontvoeren van een baby.’

Ik knijp hem behoorlijk. Bijna rennend loop ik achter ze aan. Het zien van het kind heeft me vanbinnen uit-

gehold. Het is alsof ik plotseling geen organen of bloed of botten of spieren meer heb. Voor een deel is het paniek, voor een deel vastberadenheid, twee dingen die niet altijd hand in hand gaan. De meiden zijn gespannen, uit hun mond komen dampwolkjes en bange zuchten.

Ze roepen alle heiligen aan die ze kennen en smeken dat het kind niet wakker wordt, niet huilt, niet als een varken in het slachthuis begint te krijsen, zoals hij zo-even nog deed in het park. Onderweg komen ze auto's tegen met dronken mannen achter het stuur die schunnigheden naar ze roepen, politiewagens die vaart minderen als ze hen zien, nachtbrakende studenten die de deur uit gaan om sigaretten.

De travesti's hoeven alleen maar hun hoofd te buigen om transparant te zijn, een gave die ze bij hun doop hebben gekregen. Ze doen alsof ze in gedachten verzonken zijn en onderdrukken hun angst ontmaskerd te worden. Want, echt, je moet een travesti zijn en een bloederige pasgeboren baby in je tas hebben om te weten wat angst is.

Ze arriveren bij tante Encarna's pension. Een roze villa van twee verdiepingen die er verlaten uitziet, maar hen met open armen ontvangt. Ze lopen een kale gang door, regelrecht naar de patio met rondom glazen deuren waarachter nieuwsgierige gezichten verschijnen. Uit een van de kamers boven klinkt een falsetstem die een treurig liedje zingt dat uitdooft in de drukte. Een van de meisjes vult een teil, een ander rent naar de nachtapotheek voor luiers en zuigelin-genmelkpoeder, weer een ander zoekt lakens en schone handdoeken bij elkaar en de vierde steekt een joint op. Tante Encarna praat zachtjes tegen het kind, begint een smeekge-

bed, een wiegeliëdje, een magische spreuk om het huilen te laten stoppen. Ze kleedt het jongetje uit, stroopt haar ondergepoepte jurk af, en halfnaakt, omringd door haar vriendinnen, doet ze hem op de keukentafel in bad.

Sommigen durven grapjes te maken, al is het met samengeknepen billen, over het krankzinnige idee een kind mee naar huis te nemen, het als een huisdier in veiligheid te brengen en te houden. Ze beginnen zich af te vragen hoe hij heet, waar hij vandaan komt, wie de ontaalde moeder kan zijn die het in het park te vondeling heeft gelegd. Eentje zegt dat als de moeder het hart had om hem zo in een greppel te dumpen, ze hem vast nog geen naam heeft gegeven. Een ander zegt dat hij een gezichtje heeft om Twinkeling in haar ogen te heten. Weer een ander vindt dat veel te poëtisch en wijst hen nog maar eens op het gevaar.

De politie zal met gillende sirenes komen en hun wapens tegen hen inzetten, er zullen schreeuwende koppen in de krant verschijnen, de redacties zullen ontploffen, de maatschappij zal het godgeklaagd vinden, altijd in voor een lynchpartij. Kinderen en travesti's gaan niet samen. Het beeld van een travesti met een baby op de arm is een doodzonde voor dat tuig. Die idioten zullen zeggen dat je je kinderen bij hen moet weghouden, zodat ze niet hoeven te zien hoe diep een mens kan zinken. En hoewel ze dat heel goed weten, blijven ze allemaal bij haar en steunen ze tante Encarna bij haar krankzinnige plan.

Wat zich in dit huis afspeelt is weesmeisjessolidariteit.

Als het kind eenmaal schoon is en als cannelloni in een laken gewikkeld, slaakt tante Encarna een zucht. Ze trekt zich terug in haar kamer, die als de kamer van een sultan is gedecoreerd. Alles is groen; lucht en licht ademen hoop. Haar slaapkamer is een plek waar het vertrouwen nooit verloren gaat.

Gaandeweg wordt het stil in huis. De travesti's hebben zich teruggetrokken, sommigen zijn naar bed gegaan, anderen opnieuw de straat op. Ik laat me in de woonkamer op een bankje vallen. Ze hebben het hongerige kind een flesje gegeven en op een bepaald moment kregen ze er genoeg van om naar hem te kijken, zijn naam te herhalen, te zeggen op wie hij lijkt. Toen het kind niet meer huilde begon hij hen pienter en nieuwsgierig aan te kijken, recht in het gezicht. Dat maakte indruk, er was nog nooit op zo'n manier naar hen gekeken.

In de roze geschilderde villa, het meest feminiene roze dat er is (planten voor elk raam, verstrengeld met andere planten, overvloedige planten vol bloemen als vruchten waar bijen omheen dansen), is het plots muisstil om het kindje niet te laten schrikken. Tante Encarna ontbloot een siliconenborst en legt de baby aan. Het kind ruikt aan de grote, harde tiet en hapt rustig. Er zal geen druppel melk uit de tepel komen, maar de travesti die hem in haar armen houdt doet net of ze hem de borst geeft en zingt er een wiegeliedje bij. Niemand weet wat slapen is tot hij in slaap wordt gezongen door een travesti.

María, jong en doof en een beetje ziekelijk, loopt als een succubus langs mij heen. Behoedzaam, zonder te kloppen, duwt ze de deur van Encarna's kamer open en wordt ge-

confronteerd met het tafereel. Tante Encarna die een pasgeboren baby laat drinken aan haar borst van industriële siliconen. Van het welbehagen dat ze nu in haar hele lichaam voelt, zweeft tante Encarna een stukje boven de grond met het kind dat haar eeuwenoude pijn afvoert. Dat is het grote geheim van alle voedsters, de genotvolle pijn te worden leeggezogen door een jong. Een pijnlijke injectie met kalmte. In totale extase heeft tante Encarna haar ogen naar boven gerold waardoor alleen het oogwit te zien is. Ze fluistert, haar gezicht nat van tranen, tranen die over haar borsten rollen en op het laken vallen waarin het kindje is gewikkeld.

Met haar duim en vingers samengevoegd vraagt María waar ze in godsnaam mee bezig is. Encarna zegt dat ze dat niet weet, dat het kindje aan haar borst begon te sabbelen en zij het hart niet had het weg te duwen. Dove María tekent een kruis over haar borst waarmee ze te kennen geeft dat hij niet kan drinken, dat ze geen melk heeft.

‘Maakt niet uit,’ zegt tante Encarna. ‘Het gaat om het gebaar.’

María schudt afkeurend haar hoofd en sluit de deur, even behoedzaam als ze hem opendeed. In het donker stoot ze haar teen tegen een tafelpoot en slaat haar hand voor haar mond om het niet uit te schreeuwen. Haar ogen vullen zich met tranen. Als ze me op de bank ziet, wijst ze naar Encarna’s kamer en tekent met een vinger cirkeltjes rond haar slaap, zo van Encarna is niet goed snik.

Gewoon een gebaar. Het gebaar van een moeder die naar haar lichaam luistert, en daarmee wordt het kind met deze vrouw verbonden, zoals Romulus en Remus met de wolvin.

Op het bankje dat ze me hebben aangeboden om de nacht door te brengen, denk ik aan wat er thuis altijd over mijn geboorte werd gezegd. Mijn moeder verkeerde twee volle dagen in barensood, ze kreeg maar geen ontsluiting en leed ondraaglijke pijnen. De dokters weigerden een keizersnede totdat mijn vader de dienstdoende arts dreigde te vermoorden. Hij zette een pistool tegen zijn slaap en zei dat als zijn vrouw niet onmiddellijk geopereerd werd om het kind ter wereld te brengen, hij het einde van de nacht niet zou meemaken.

Dat werd later over mij verteld: dat ik onder bedreiging ter wereld kwam. Mijn vader zou bij mij dezelfde houding aannemen, elke keer weer, steeds opnieuw. Alles wat me kon motiveren, elk verlangen, elke liefde, elke beslissing, zou hij met de dood bedreigen. Op haar beurt beweerde mijn moeder dat ze sinds mijn geboorte Lexotanil moest slikken om te kunnen slapen. Dat zal de reden zijn geweest voor de ongeïnteresseerde, passieve houding jegens haar pasgeboren zoon. Het tegenovergestelde van wat er nu achter die deur plaatsvindt, in de slaapkamer waar nog steeds licht brandt. De dood wordt door een groene glans verblind en met leven bedreigd. Ze krijgt te verstaan dat ze zich terug moet trekken en het kind uit het park moet vergeten, dat ze in dit huis geen recht op hem heeft.

Op mijn bank, onder een laag jassen van de andere travesti's in het huis, val ik in slaap bij het wiegeliedje dat Encarna zingt voor het kind. Het eindeloos herhaalde verhaal over mijn pijnlijke geboorte lost op als suiker in een kopje thee. In dit roze huis kan de dood nog met zoetheid worden verjaagd. In dit huis kan zelfs de dood mooi zijn.